

kérdésnek helyes megválaszolására is: valójában kik, hogyan és miért pusztították el Szűz Johannát? Ebben az esetben nemcsak a néző nyugodnék meg az igazságban, de Johannának sem kellene a történeti erők szerencsétlen áldozataként, a História purgatóriumában továbbra is magárahagyottan senyvednie. Sőt arra várnia — ki tudja meddig —, amíg az elégtételadás teljességét a profán világtól is megkapja.

ERDŐS RENÉE HÁTRAHAGYOTT VERSEI

ŐSZI ESTE

*A torony fölött csillag ég —
Bealkonyult. Opál az ég.
Lágy őszi est borul fölém.*

*Békesség, csend köröskörül —
S a néma bűbáj elterül
Az ég ivén, a föld ölén.*

*A lélek könnyű, szárnya van —
A szívnek édes álma van
És békés éjszakára vár.*

*A hold mögött felhő suhan,
Lágyan, fehéren, fodrosan
És felragyog — és messzeszáll.*

*Én kertem útján ballagok
Megállok — nézek, hallgatok,
Figyelem a lombsusogást.*

*A szívem mint a hold, ragyog —
A felhőben is ott vagyok
És nem kívánok semmi mást —*

*Felkél a szél: lágy, illatos —
Lehull egy barna szép toboz
És táncolnak a levelek.*

*Most nem bánt semmi bánatom
És nem fáj semmi fájdalom —
Tudom a titkot — s nevetek. —*

Rákoshegy, 1943. október

OGYGIA

*Ha megvolna a sziget: odamennék.
A feledésnek gyümölcséből ennék,
S a Nympha barlangjában megpihennék.*

*Nappal nézném a felhők vonulását,
Éjjel hallgatnám a tenger zúgását
És nem érezném szívemnek fájását.*

*De a szigetet csak Homéros látta!
— Tán az ő lelke is titkon kívánta —
S Odysseust — nagyilelkűn — odazárta.*

*Őn bár engem is zárna el a tenger!
Erdők és sziklák, bódulat és szender
S egy kéz, mely gyógyít, áld és kiengesztel!*

*Ogygia, hol az Idő megállott!
Örök a szépség és az ifjúság ott
S emlék nem őrzi anyai bünt és átkot.*

*De a sziget ott alszik távol, mélyen
Az idők mélyén, legendák ködében,
És nincs hajó, mely közelébe érjen.*

*Nyugodj költő, s mondj le az utazásról!
Maradj ahol vagy! Mindegy itt, vagy máshol!
Almodj sokat s ne félj az elmúlástól!*

*Ki szépen élt, tudjon meghalni szépen,
Ifjú emlékek ragyogó díszében,
Mosollyal ajkán s dallal a szívében...*

NEGYPÉLVÉNY ELŐTT...

*Négy év előtt, amikor visszatértem
Bujdosásomból és láttam a várost,
Az irtózáttól megdermedt szívem
S a rémülettől megfagyott a vérem.
Üszkők, romok, piszok és hullaszag
S a meggyalázott Duna testén
Holtan csüngtek a hidak, a hidak.*

*És keserűen gondoltam magamban:
Ó Városom, Te szépek közt a legszebb,
Kinek ifjúságával együtt folyt ifjúságom
S együtt voltunk bánatban, diadalban,
Ime öreg vagyok, szomorú és beteg
S ha te halottaidból feltámadsz egykoron
Én akkor már a föld alatt leszek.*

*Négy év előtt... s ma fenn a hegytetőn
Álltam a napon a májusi fényben
És lenn a város nyüzsgött, kacagott,
Dalolt a város, zengett örömében,
Az ujjászületés dala volt ez,
A munka, az emberi akarat
Szent hymnusa — a megfeszült inak
Diadalmas harca az életért.
S a Duna fölött ime
Büszkén állnak a hidak, a hidak.*

*Ha volt csoda a földön, ez csoda
S ha volt, mit ember vétett ember ellen
Kiengeszteli az emberi szellem,
Mely győz a romlásban s nem veszhet el soha.
Dalolj csak Városom, reád nevet az ég is
Aldott legyen minden új Májusod
S im itt vagyok s Veleđ dalolok én is.*

Budapest, 1949. május.